

Kuşağıma Ağıt

— Keoma · 10 Nisan 2017

(Çocukken yazmışım bunu. Halen severim. Keşke halen bu coşkuyla yazabilsem)

delikanlıydı, düşleri vardı. ki düş son soluğunu verdi. acıyı anlatan, betimleyen gerçek kareler acıma hissi uyandırmaz insanda ya da duygu sömürsü yapmaz. yalın ve doğal oldukları için insanoğlunun yüzüne inen tokattır. başlar öne eğilir, gözler yönsüzlüğe çevrilir. bir gün denilir, bir gün. oysa gorki'nin yazdığı kalem kırılmıştır. ya john steinbeck, incisini denize kendi elleriyle atmıştır. martin eden yazmayı bırakıp, ölümü seçmiştir. yalnızlıkta bir ışık arıyorsun, yazmak geliyor aklına, kurtuluyorsun. fosilleşmiş düşüncelerini yazıyorsun. kurtarıldığın yerde çıldırıyorsun. imgelemi yazmak için düş gerek. kozasından çıktığında ayazdı. ki kozasına bedel olarak verdi. -araması boşuna! fotoğrafçılarımızın karelerinde, yazarlarımızın cümlelerinde, ressamlarımızın fırçalarında rengârenk görüntüler vardır. pislikle uğraşmaz onlar. pislik insanı tiksindirir, tutkal gibi yapışır, bulaşmaya gelmez. cüzzamlılar uzak mekânlarda yaşar gözün görebileceğinden uzak. hem tutmaz onlar, satmaz. ya çarpık aşkı yazacaksın, ya da zenginliğinden gelen geçmişindeki bereketli öz yaşam öyküsünü. gorki yazmaz artık, fakir'in kesik hacet'i geçmişte kalmıştır. inci ağır bir yükür, taşınamaz. düşlerini ellerinin arasında tutuyorsun, sıcaklıkları heyecanları yok. dürüst olmayanlara aşağılayıcı bakışlar atıyorsun, fritz habeck'in kahramanı gibi ki yetmiyor. düşün yerine tutmuyor. düşsüz yaşamak zorundasın. tüm kavgaların kahramansız geçtiğini görüyorsun ki; başka söylenecek söz yok. delikanlıydı, kahraman aradı. -düşleri öldü. ama inci denizdedir. bulunmak için, bir belkiye sarılmıştır